

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu't Tatlo

Naibunyag ang mga Pangitaing Propetiko: Pag-unawa sa mga Huling Araw sa Pamamagitan ng Karanasan ni Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-17

Ang lahat ng mga propeta ay mas nagsasalita tungkol sa mga huling araw kaysa sa mga araw ng kanilang pamumuhay.

Bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita hindi gaano para sa kanilang sariling panahon kundi higit para sa atin, kaya't nananatiling may bisa sa atin ang kanilang pagpapahayag ng propesiya. “Ngayon, ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa; at mga ito’y nasulat para sa ating pagpapaalaala, na kung kanino sumapit ang mga wakas ng sanlibutan.” 1 Corinto 10:11. “Hindi para sa kanilang sarili, kundi para sa atin nila ipinaglingkod ang mga bagay na ito, na ngayo’y iniulat sa inyo ng mga nangaral sa inyo ng ebanghelyo sa pamamagitan ng Espiritu Santo na ibinaba mula sa langit; na sa mga bagay na ito ay ninanasa ng mga anghel na siyasatin.” 1 Pedro 1:12

Naipon at pinagbuklod ng Biblia ang mga kayamanan nito para sa huling salinlahing ito. Ang lahat ng dakilang pangyayari at mga mapitagang gawa sa kasaysayan ng Lumang Tipan ay nauulit na noon pa, at patuloy na nauulit, sa iglesia sa mga huling araw na ito. Selected Messages, aklat 3, 338, 339.

Si Daniel ay kumakatawan sa bayan ng Diyos, na sa mga huling araw ay natuklasan, sa pamamagitan ng Salitang propetiko, na sila’y nangalat. Kapag sila’y nagising sa katotohanang yaon, kinakailangan nilang tuparin ang panalanging nasa Levitico dalawampu’t anim, at gayundin ang panalangin upang maunawaan ang huling hiwagang propetiko na inaalisan ng selyo bago magsara ang probasyon, na kinakatawan ng panalangin ni Daniel sa ikalawang kabanata. Kung at kapag pumasok sila sa karanasan ni Daniel, ang anghel na si Gabriel ay hihipo, magpapatid, at magsasalita sa kanila, upang bigyan sila ng “katalinuhan at pagkaunawa.” Ang marurunong ay yaong mga “nakauunawa” sa “paglago ng kaalaman” kapag inaalisan ng selyo ang isang hiwagang propetiko.

At ipinaunawa niya sa akin, at nakipagsalitaan sa akin, at sinabi, O Daniel, ngayo’y naparito ako upang bigyan ka ng katalinuhan at pagkaunawa. Nang pasimula ng iyong mga pagsusumamo ay lumabas ang utos, at naparito ako upang ipatalastas sa iyo; sapagkat ikaw ay lubhang minamahal: kaya’t unawain mo ang bagay, at pagbulay-bulayan ang pangitain. Daniel 9:22, 23.

Ang pangitaing sinabing pagnilayan ni Daniel ay ang pangitaing “mareh” ng pagpapakita. Hindi pa natatapos ni Gabriel ang gawaing iniatang sa kanya sa kabanata walo nang siya’y inatang ipaunawa kay Daniel ang pangitaing “mareh.” Sa kabanata siyam siya’y nagbalik upang tapusin ang pagpapakahulugan. Sa kabanata siyam, si Daniel ay hindi na namumuhay sa kapanahunan ng

kaharian ng Babilonia, kundi nasa kasaysayan na ng Imperyong Medo-Persiano.

Nang inutusan ni Gabriel si Daniel na “understand the matter” at “consider the vision,” tinukoy niya ang isang proseso ng pangkaisipang paghiwalay na nais niyang isagawa ni Daniel. Ang mga salitang isinalin bilang “understand” at “consider” ay iisang salitang Hebreo. Ang salitang iyon ay “biyn,” at ang kahulugan nito ay paghiwalay sa isip. Ang salitang Hebreo na isinalin bilang “matter” ay “dabar,” at ang ibig sabihin ay “the word.” Kaya’t ipinabatid ni Gabriel kay Daniel, at sa mga kinakatawan niya sa mga huling araw, na dapat nilang wastong hatiin ang Salita ng katotohanan.

Pagsikapan mong maiharap ang iyong sarili na subok sa Diyos, isang manggagawang walang dapat ikahiya, na matuwid na hinahati ang salita ng katotohanan. 2 Timoteo 2:15.

Ang salitang "matter" ay ginamit din ni Daniel sa ikasampung kabanata, unang talata, kung saan ito ay isinalin nang tatlong beses bilang "thing."

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, may isang bagay na nahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay totoo, ngunit ang takdang panahon ay mahaba: at naunawaan niya ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Daniel 10:1.

Sa talata, ang salitang “vision” ay ang “mareh” na pangitain ng kaanyuan, at nauunawaan ni Daniel kapwa ang bagay (ang usapin) at gayundin ang pangitain (“mareh”). Sa talatang dalawampu’t tatlo ng ikasiyam na kabanata, iniutos ni Gabriel kay Daniel na hatiin nang wasto ang usapin at ang pangitain, at sa talatang isa ng ikasampung kabanata ay nauunawaan niya kapwa ang usapin (ang bagay) at ang pangitain (“mareh”). Ipinabatid ni Gabriel kay Daniel sa kabanatang siyam na kilalanin ang pagkakaiba (hatiin nang wasto) sa pagitan ng usapin at ng pangitain. Ang pangitain ay ang “mareh” na pangitain at ang “usapin,” o ang “bagay,” ay ang “chazon” na pangitain.

Sa Kabanata Walo, natukoy ang dalawang pangitain, at naitala ang isang pagkakaiba, sapagkat ninais ni Daniel na maunawaan ang pangitaing “chazon,” ngunit inatasan si Gabriel na ipaunawa kay Daniel ang pangitaing “mareh.” At nang sinimulan ni Gabriel ang kaniyang gawain na ipaunawa kay Daniel ang “bagay” at ang “pangitain,” ibinilin niya kay Daniel na tandaan na yaon ay dalawang magkaibang pangitain.

At ipinabatid niya sa akin at nakipag-usap sa akin, at nagsabi, O Daniel, ngayo’y lumabas ako upang bigyan ka ng katalinuhan at pag-unawa. Sa pasimula ng iyong mga pagsusumamo ay lumabas ang utos, at naparito ako upang ipabatid sa iyo; sapagkat ikaw ay lubhang minamahal: kaya’t unawain mo ang bagay na ito, at pagbulay-bulayan ang pangitain. Pitumpung linggo ang itinakda sa iyong bayan at sa iyong banal na lunsod, upang wakasan ang pagsalangsang, at tapusin ang mga kasalanan, at isagawa ang pagbabayad-sala para sa kasamaan, at dalhin ang walang hanggang katuwiran, at tatakan ang pangitain at ang propesiya, at pahiran ng langis ang Kabanal-banalang. Kaya’t alamin mo at unawain, na mula sa paglabas ng utos na ibalik at muling itayo ang Jerusalem hanggang sa Mesiyas na Prinsipe ay pitong linggo, at animnapu’t dalawang linggo: muling maitatayo ang lansangan at ang pader, kahit sa panahong masalimuot. At pagkaraan ng animnapu’t dalawang linggo ay papatayin ang Mesiyas, ngunit hindi para sa

kanyang sarili; at wawasakin ng bayan ng prinsipe na darating ang lunsod at ang santuwaryo; at ang wakas nito ay sa pamamagitan ng isang baha, at hanggang sa katapusan ng digmaan ay may nakatakang mga pagkatiwangwang. At ipagtitibay niya ang tipan sa marami sa loob ng isang linggo: at sa kalagitnaan ng linggo ay ipatitigil niya ang hain at ang handog, at dahil sa paglaganap ng mga kasuklam-suklam ay gagawin niya itong tiwangwang, hanggang sa ganap na wakas, at ang nakatakda ay ibubuhos sa ginawang tiwangwang. Daniel 9:22-27.

Ninai ni Gabriel na maunawaan ni Daniel na ang mga elemento ng kapwa pangitaing “chazon” at “mareh” ay masasalamang sa paliwanag na ibibigay niya kay Daniel. Tutuon ang paliwanag sa kapwa pangitaing iyon, at tungkulin ni Daniel na ihiwalay nang wasto ang pangitaing tumutukoy sa pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo mula sa pangitaing humantong sa pagpapakita ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako noong Oktubre 22, 1844.

Itinukoy ni Gabriel na mula sa dekreto ng ipinalabas ni Artaxerxes noong 457 BC, magkakaroon ng apat na raan at siyamnapung taon na “pinutol” mula sa dalawang libo at tatlong daang taon ng pangitain ng mga gabi at umaga, na sadyang para sa mga Judio. Sa mga talatang binanggit, ang salitang “determined” ay tinukoy nang tatlong beses, ngunit dalawang magkaibang salitang Hebreo ang kapwa isinalin bilang “determined” sa mga talatang iyon. Ang unang pagtukoy sa “determined” ay nasa talatang dalawampu’t apat, at ang salitang Hebreo roon ay “chathak” na ang kahulugan ay “putulin.”

Tinutukoy nito na ang Israel ay binigyan ng isang panahon ng probasyon na nagsimula sa ikatlong dekreto ng ipinalabas ni Artaxerxes at magwawakas sa pagbabato kay Esteban noong taong 34 AD. Ang "apat na raan at siyamnapung taon" ay "pinutol," at kumakatawan sa isang mas maikling panahong propetiko sa loob ng mas mahabang hula na dalawang libo't tatlong daang taon. Ang bilang na "apat na raan at siyamnapu" ay isang sagisag ng panahon ng probasyon, gaya ng pinatotohanan ni Jesus.

Nang magkagayo’y lumapit sa kaniya si Pedro, at nagsabi, Panginoon, makailang ulit magkasala laban sa akin ang aking kapatid, at patatawarin ko siya? hanggang sa pitong ulit? Sinabi sa kaniya ni Jesus, Hindi ko sinasabi sa iyo, Hanggang sa pitong ulit: kundi, Hanggang sa pitumpung ulit na pito. Mateo 18:22.

May hangganan ang kapatawaran, at ang hangganang iyon ay kinakatawan ng bilang "apat na raan at siyamnapu." Ang "apat na raan at siyamnapu" na taon ay kumakatawan sa isang panahon ng probasyon para sa mga Judio mula sa kanilang pagkaligtas hanggang sa napuno ang saro ng kanilang panahon ng probasyon sa pagbabato kay Esteban. Ang "apat na raan at siyamnapu" na taon ay nauugnay din sa sumpa ng "pitong ulit" sa Levitico dalawampu't anim. Dalawa lamang ang mga bahagi sa Bibliya na bumabanggit na tinatamasa ng lupain ang kaniyang mga sabbath. Ang una ay matatagpuan sa Levitico dalawampu't anim.

At kung sa kabila ng lahat ng ito ay ayaw pa rin ninyong makinig sa akin, kundi lumakad na salungat sa akin; kung magkagayon ay lalakad din ako laban sa inyo sa poot; at ako, oo, ako, ay magpaparusa sa inyo nang makapito dahil sa inyong mga kasalanan. At kakanin ninyo ang laman ng inyong mga anak na lalaki, at ang laman ng inyong mga anak na babae ay kakainin

ninyo. At wawasakin ko ang inyong mga matataas na dako, at ibabagsak ko ang inyong mga larawang inanyuan, at ihahagis ko ang inyong mga bangkay sa ibabaw ng mga bangkay ng inyong mga diyos-diyosan, at kamumuhian kayo ng aking kaluluwa. At gagawin kong wasak ang inyong mga bayan, at ang inyong mga santuwaryo ay gagawin kong tiwangwang, at hindi ko sisinghutin ang inyong kaayaayang samyo. At ang lupain ay dadalhin ko sa pagkatiwangwang; at ang inyong mga kaaway na magsisitahan doon ay mamamangha dahil dito. At pangangalatin ko kayo sa gitna ng mga bansa, at bubunutin ko ang tabak upang habulin kayo; at ang inyong lupain ay magiging tiwangwang, at ang inyong mga bayan ay wasak. Kung magkagayon ay tatamasahin ng lupain ang kaniyang mga Sabat, sa habang nakatiwangwang ito at kayo'y nasa lupain ng inyong mga kaaway; sa panahong yaon magpapahinga ang lupain, at tatamasahin nito ang kaniyang mga Sabat. Sa habang nakatiwangwang ito ay magpapahinga; sapagkat hindi ito nagpahinga sa inyong mga Sabat, nang kayo'y tumahan dito. Levitico 26:27-35.

Ang kaparusahan ng "pitong panahon," na binanggit nang apat na beses sa kabanata dalawampu't anim, ay nagsasaad na kapag ang bayan ng Diyos ay napangalat, ang lupain ay "matatamasa ang kaniyang mga Sabat." Si Daniel at ang tatlong mararangal ay napangalat sa lupain ng mga kaaway bilang katuparan ng sumpa ni Moises, at ang pitumpung taon ng pagkakapangalat ay isang aral na huwaring propetiko, na makasagisag ng pagkakapangalat na dalawang libo't limandaang dalawampung taon. Isa itong propetikong aral na huwaran, na tulad ng tatlo't kalahating taon ng tagtuyot ni Elias sa panahon ng pag-uusig ni Jezebel. Ang tatlo't kalahating taong iyon ay kumakatawan sa tatlo't kalahating propetikong taon, na katumbas ng isang libo dalawang daan at animnapung taon ng kapapahan mula taong 538 hanggang 1798. Ang pitumpung taon ay isang sagisag ng "pitong panahon," gaya rin naman na ang tatlo't kalahating taon ay isang sagisag ng ilang na tumagal ng isang libo dalawang daan at animnapung taon. Ang pitumpung taon ng pagkabihag ni Daniel na itinukoy ni Jeremias ay kumatawan sa "apat na raan at siyamnapu" na taon.

At ang Panginoong Diyos ng kanilang mga ama ay nagsugo sa kanila sa pamamagitan ng kaniyang mga sugo, na maagang bumabangon at nagpapadala, sapagkat nahabag siya sa kaniyang bayan at sa kaniyang tahanang-dako. Ngunit kinutya nila ang mga sugo ng Diyos, at hinamak ang kaniyang mga salita, at pinagmalupitan ang kaniyang mga propeta, hanggang sa ang poot ng Panginoon ay umalab laban sa kaniyang bayan, hanggang sa wala nang lunas. Kaya't dinala niya sa kanila ang hari ng mga Caldeo, na pumatay sa kanilang mga binata sa tabak sa bahay ng kanilang santuwaryo, at hindi naawa sa binata o dalaga, matanda o yaong yumuyuko sa katandaan; ibinigay niya silang lahat sa kaniyang kamay. At ang lahat ng mga sisidlan ng bahay ng Diyos, malalaki at maliliit, at ang mga kayamanan ng bahay ng Panginoon, at ang mga kayamanan ng hari, at ng kaniyang mga prinsipe; lahat ng ito'y dinala niya sa Babilonia. At sinunog nila ang bahay ng Diyos, at ibinagsak ang kuta ng Jerusalem, at sinunog sa apoy ang lahat ng mga palasyo nito, at winasak ang lahat ng maririkit na sisidlan nito. At ang mga nakatanan sa tabak ay dinala niya sa Babilonia; at sila'y naging mga lingkod niya at ng kaniyang mga anak hanggang sa paghahari ng kaharian ng Persia; upang matupad ang salita ng Panginoon sa pamamagitan ng bibig ni Jeremias, hanggang sa ang lupain ay nakapagdiwang ng kaniyang mga Sabbath; sapagkat habang ito'y naiwang tiwangwang ay

nagdiwang ito ng Sabbath, upang tumupad ng pitumpung taon. Ngayon, sa unang taon ni Ciro na hari ng Persia, upang matupad ang salita ng Panginoon na sinalita sa pamamagitan ng bibig ni Jeremias, ginising ng Panginoon ang espiritu ni Ciro na hari ng Persia, anupa't siya'y nagpalabas ng pahayag sa buong kaniyang kaharian, at isinulat din niya ito, na sinasabi, Ganito ang sabi ni Ciro na hari ng Persia: Ibinigay sa akin ng Panginoon, ang Diyos ng langit, ang lahat ng mga kaharian sa lupa; at inatasan niya akong itayuan siya ng isang bahay sa Jerusalem, na nasa Juda. Sino sa inyo ang kabilang sa lahat ng kaniyang bayan? Sumakanya nawa ang Panginoon niyang Diyos, at hayaang umahon siya. 2 Cronica 36:15-23.

Ang tanging dalawang pagtutukoy sa Bibliya hinggil sa lupain na tinatamasa ang mga Sabat nito ay may kaugnayan sa pagkakapangalat ng bayan ng Diyos, at sa pitumpung taon ng pagkabihag; ito'y kumakatawan sa isang yugto ng panahon na magpapahintulot sa lupain na tamasahin ang mga Sabat nito. Ito ay katumbas ng bilang ng mga Sabat na hindi pinahintulutan ng mga Hudyo ang lupain na tamasahin ang kapahingahan nito. Ang pagpapahinga ng lupain sa loob ng pitumpung taon ay kumakatawan sa kabuuang bilang ng mga taon na naganap ang paghihimagsik laban sa utos na papahingahin ang lupain. Ipinakikita ng payak na pagkalkula na sa "apat na raan at siyamnapu" na taon ng paghihimagsik, may kabuuang pitumpung taon na hindi nakapahinga ang lupain.

Apat na raan at siyamnapung taon ang inihiwalay mula sa dalawang libo at tatlong daang taon, bilang panahon ng probasyon para sa mga Hudyo, at ang "apat na raan at siyamnapu" na taon ay may tuwirang kaugnayan sa pagkakalat ng "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim.

Ang pangitaing "chazon" tungkol sa pagyurak at ang pangitaing "march" tungkol sa pagpapakita sa katapusan ng dalawang libo't tatlong daang taon ay magkaiba sa isa't isa, ngunit may tuwirang ugnayan. Gaya kay Daniel, nararapat na wastong paghiwalayin ng bayan ng Diyos ang dalawang pangitain, habang sabay na kinikilala ang kanilang ugnayan sa isa't isa. Ang pitumpung taon ng pagkabihag na humantong sa tatlong kautusan na nagpapahintulot sa mga Judio na bumalik at muling itayo ang Jerusalem ay kumakatawan sa "apat na raan at siyamnapu" na taon ng paghihimagsik ng mga Judio laban sa tipan tungkol sa pagpapahinga ng lupain.

Nang tinukoy ng ikatlong dekreto ang kanilang pagkakataong makabalik at muling magtayo, sila'y binigyan ng "apat na raan at siyamnapung taon" bilang panahon ng probasyon, yamang sinubok sila sa gayunding haba ng panahon na sa loob noon ang kanilang pagsuway ay nagbunga ng pagkawasak ng Jerusalem at ng kanilang pagkakapangalat. Sa katapusan ng ikalawang "apat na raan at siyamnapung taon," ang kanilang pagsuway ay muling magdudulot ng pagkawasak ng Jerusalem at ng kanilang pagkakapangalat sa gitna ng mga Hentil.

Bago ang pagkakahiwa-hiwalay na naganap sa pitumpung-taong pagkabihag, nagkaroon ng "apat na raan at siyamnapu" na taon ng paghihimagsik; at pagkaraan, ang nasabing pitumpung-taong pagkabihag ay sinundan pa ng isa pang "apat na raan at siyamnapung taon" ng lalo pang paghihimagsik.

Ang unang yugto ng "apat na raan at siyamnapung" taon, na nagbunga ng pitumpung taon ng kapahingahan ng lupain, ay nagtapos sa pagkawasak ng Jerusalem. Sa pagwawakas ng "apat na

raan at siyamnapung” taon na ibinukod mula sa dalawang libo’t tatlong daang taon, ang Jerusalem ay muling nawasak, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Ang pitumpung taong pagkabihag ng literal na Israel sa literal na Babilonya ay isang simbolo ng “pitong ulit” na pagkakalat, at itinutukoy ni Sister White na ang pitumpung taong pagkabihag ng literal na Israel sa literal na Babilonya ay isang tipo ng sanlibo’t dalawang daan at animnapung taong pagkabihag ng espirituwal na Israel sa espirituwal na Babilonya.

"Ang iglesia ng Diyos sa lupa ay tunay ngang nasa pagkabihag sa mahabang panahong ito ng walang humpay na pag-uusig, kung paanong ang mga anak ni Israel ay napanatiling bihag sa Babilonia sa panahon ng pagkatapon." Prophets and Kings, 714.

Ang isang libo't dalawang daan at animnapung taon mula sa taong 538 hanggang 1798 ay isang tipo ng "pitong panahon." Sa pagtatapos ng pitumpung taon, ang mga Hudyo ay bumalik upang ipanumbalik at muling itayo ang Jerusalem. Ang kanilang pagbabalik sa panahon ng tatlong dekreto ay nagtakda ng pasimula (457 BK) ng dalawang libo't tatlong daang taon ng pangitaing "mareh" na humantong sa pagpapakita ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako noong Oktubre 22, 1844. Ang tatlong dekreto ang nagtakda ng pasimula ng panahong propetiko, at kinailangan ang lahat ng tatlong dekreto upang magsimula ang panahong propetiko, bagaman nagsimula na silang bumalik at muling magtayo sa pamamagitan ng unang dekreto ni Ciro.

“Sa ikapitong kabanata ng Ezra ay matatagpuan ang utos. Mga talata 12–26. Sa pinakaganap nitong anyo ay ipinalabas ito ni Artajerjes, hari ng Persia, noong 457 BC. Ngunit sa Ezra 6:14 ay sinasabing ang bahay ng Panginoon sa Jerusalem ay itinayo ‘ayon sa utos [“kautusan,” nasa gilid] nina Ciro, at Dario, at ni Artajerjes na hari ng Persia.’ Ang tatlong haring ito, sa pagsisimula, muling pagpapatibay, at pagganap sa utos, ang nagdala nito sa kasakdalang hinihingi ng hula upang markahan ang pasimula ng 2300 taon. Sa pagtanggap sa 457 BC, ang panahong ganap nang natapos ang utos, bilang petsa ng kautusan, ay nakita na ang bawat detalyeng itinatakda ng hula hinggil sa pitumpung sanlinggo ay natupad.” The Great Controversy, 326.

Mula 1798 hanggang 1844, pumasok sa kasaysayang propetiko ang tatlong anghel ng Apocalipsis, at kung paanong ang tatlong edikto ang nagbigay-tanda sa pasimula ng propesiya ng dalawang libo’t tatlong daang taon, ang tatlong anghel na iyon ang nagbigay-tanda sa pagwawakas ng propesiyang iyon. Nagtapos ang panahong propetiko sa pagdating ng ikatlong anghel, gaya rin ng ito’y nagsimula sa pagdating ng ikatlong edikto, sapagkat lagi’t laging itinutukoy ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Ang mga Judio ay nagsimulang magbalikan sa ilalim ng unang dekreto, at sa kapanahunan ng ikalawang dekreto ay kanilang natapos ang templo. Ang ikatlong anghel ay dumating noong Oktubre 22, 1844, at bago ang petsang iyon ay natapos na ng mga Millerite ang espirituwal na templo; sila’y lumabas mula sa espirituwal na Babilonya upang ito’y muling itayo. Dapat na matapos iyon, sapagkat noong Oktubre 22, 1844 ay nakatakdang biglang dumating sa kaniyang templo ang Sugo ng tipan. Ang templong iyon ang bayang Millerite, na nakipagtipan noong

Oktubre 22, 1844, at tinukoy ni Pedro bilang isang templo.

Kayo rin, na gaya ng mga batong buhay, ay itinatayong bahay na espirituwal, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga haing espirituwal na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo. 1 Pedro 2:5.

Ang templong Millerite ay itinayo mula 1798 hanggang 1844, na katumbas ng apatnapu't anim na taon, o, sa makahulang pagbibilang, tatlong araw, sapagkat itinukoy ni Cristo na tatlong araw ang kailangan upang ibangon ang isang templo.

At malapit na ang Paskua ng mga Judio, at umahon si Jesus sa Jerusalem. At nasumpungan niya sa templo ang mga nagbibili ng mga baka at mga tupa at mga kalapati, at ang mga tagapagpalit ng salapi na nangakaupo; at nang makagawa siya ng isang panghagupit na yari sa maliliit na lubid, pinalayas niya silang lahat mula sa templo, pati ang mga tupa at ang mga baka; at ibinuhos ang salapi ng mga tagapagpalit, at pinataob ang mga dulang; at sinabi niya sa mga nagbibili ng mga kalapati, Alisin ninyo rito ang mga bagay na ito; huwag ninyong gawing bahay ng kalakal ang bahay ng aking Ama. At naalaala ng kaniyang mga alagad na nasusulat, Nilamon ako ng sigasig para sa iyong bahay. Nang magkagayo'y nagsisagot ang mga Judio at sinabi sa kaniya, Anong tanda ang ipinakikita mo sa amin, yamang ginagawa mo ang mga bagay na ito? Sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, Gibain ninyo ang templong ito, at sa tatlong araw ay ibabangon kong muli. Sinabi nga ng mga Judio, Apatnapu't anim na taon ang ginugol sa pagtatayo ng templong ito, at ibabangon mo ba ito sa tatlong araw? Nguni't ang sinasabi niya ay tungkol sa templo ng kaniyang katawan. Juan 2:13-21.

Ipinahayag ni Sister White na ang biglang pagdating ng Sugo ng Tipan sa kaniyang templo, gaya ng inilalarawan sa aklat ni Malakias, ay natupad nang linisin ni Cristo ang templo, gaya ng katatapos lamang na tinukoy sa sipi mula kay Juan.

Sa paglilinis ni Jesus ng templo mula sa mga bumibili at nagtitindang makamundo, inihayag niya ang kaniyang misyon na linisin ang puso mula sa karumihan ng kasalanan—mula sa mga makamundong pagnanasa, sa mga makasariling pita, sa mga masasamang gawi—na sumisira sa kaluluwa. “Narito, susuguin ko ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa harap ko: at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, ang sugo ng tipan na inyong kinalalugdan: narito, siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? at sino ang makatatayo sa kaniyang pagpapakita? sapagkat siya'y gaya ng apoy ng tagapagdalisay, at gaya ng sabon ng mga tagapaglaba: At siya'y uupo na gaya ng tagapagdalisay at tagapaglinis ng pilak: at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at dadalisayin sila na tulad sa ginto at pilak, upang sila'y makapaghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Malakias 3:1-3.” *The Desire of Ages*, 161.

Ang templo sa Juan kabanata dalawa ay itinayo sa loob ng apatnapu't anim na taon, at sinabi ni Jesus na muli Niyang itatayo ang iginibang templo sa loob ng tatlong araw. Mula 1798 hanggang 1844 ay apatnapu't anim na taon, at minamarkahan nito ang pagdating ng tatlong anghel (mga araw) sa Apocalipsis labing-apat, na noon pa man ay inilalarawan sa pamamagitan ng tatlong dekretong nagpasimula sa propesiya ng dalawang libo't tatlong daang taon. Ang apatnapu't anim

na taon ang panahong ibinangon ni Cristo ang templong Millerita, sapagkat bago ang panahong iyon ang espirituwal na santuwaryo at ang espirituwal na Israel ay niyurakan ng espirituwal na Babilonya.

Nang linisin ni Cristo ang templo sa Paskuwa sa pasimula ng Kaniyang ministeryo, tinutupad Niya ang hula tungkol sa Sugo ng Tipan na biglang darating sa Kaniyang templo, gaya ng nakasaad sa Malakias. Noong Oktubre 22, 1844, biglang dumating si Cristo sa Kaniyang templo, at inabot Siya ng apatnapu't anim na taon upang itayo ang Kaniyang nawasak na templo.

Ang pagdating ni Cristo, bilang ating Dakilang Saserdote, sa Kabanal-banalang Dako para sa paglilinis ng santuwaryo, na ipinakikita sa Daniel 8:14; ang pagdating ng Anak ng Tao sa Matanda sa mga Araw, gaya ng iniharap sa Daniel 7:13; at ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, na ipinanghula ni Malakias, ay mga paglalarawan ng iisang pangyayari; at ito rin ay kinakatawan ng pagdating ng lalaking ikakasal sa kasalan, na inilarawan ni Cristo sa talinghaga ng sampung dalaga, sa Mateo 25. *The Great Controversy*, 426.

Ang unang poot ay nagtapos noong 1798, at ang wakas ng huling poot ay noong 1844. Ang pasimula ng apatnapu't anim na taong yugto, kung saan ibinangon ni Cristo ang templong Millerita, ay larawan ng wakas, sapagkat ang pasimula at ang wakas ay kapuwa nilagyan ng tanda ng pagwawakas ng poot ng Diyos laban sa Kaniyang bayan, sapagkat palaging inuugnay ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pasimula nito.

Ipagpapatuloy natin sa susunod na artikulo ang ating pag-aaral hinggil sa tagubilin ni Gabriel kay Daniel.

Ang Aklat ng Pahayag ay dapat buksan para sa mga tao. Marami ang naturuang ito'y isang selyadong aklat, ngunit ito'y selyado lamang sa mga tumatanggi sa katotohanan at liwanag. Ang mga katotohanang taglay nito ay dapat ipahayag, upang magkaroon ang mga tao ng pagkakataong maghanda para sa mga pangyayaring malapit nang maganap. Ang Mensahe ng Ikatlong Anghel ay dapat iharap bilang tanging pag-asa para sa kaligtasan ng isang napapahamak na sanlibutan.

Ang mga panganib ng mga huling araw ay nasa atin na, at sa ating gawain ay tungkulin nating balaan ang mga tao tungkol sa panganib na kanilang kinalalagyan. Huwag hayaang hindi talakayin ang mga kaseryosong tagpong inihayag ng propesiya na malapit nang maganap. Tayo ay mga sugo ng Diyos, at wala tayong panahong dapat aksayahin. Yaong mga nagnanais maging mga kamanggagawa ng ating Panginoong Jesucristo ay magpapakita ng lubos na interes sa mga katotohanang nasusumpungan sa aklat na ito. Sa pamamagitan ng panulat at tinig ay pagsisikapan nilang gawing malinaw ang mga kahanga-hangang bagay na mula sa langit ay pumarito si Cristo upang ihayag. *Signs of the Times*, Hulyo 4, 1906.